

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 244/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim II Wydziału Karnego z dnia 12 lipca 2021 roku wydany w sprawie II K 163/20			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			

# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ	

	na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
1	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający zasadniczy na to orzeczenie wpływ polegający na przyjęciu, że to oskarżony K. Ł. podpalił H. G. (apelacja obrońcy K. Ł.).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Odnosząc się do omawianego zarzutu podniesionego w apelacji obrońcy			

K. Ł. w pierw
wyraźnie
wskazać należy,
które z ustaleń
faktycznych są
przez apelanta
kwestionowane
albowiem od
tego zależy
zrealizowanie
przez Sąd
odwoławczy
obowiązku
wynikającego z
art.433§2 k.p.k.
Obrońca K.
Ł., respektując
wymogi
określone
art.427§1 k.p.k.,
wyraźnie i bez
wątpliwości
podał, iż w jego
ocenie błędne
jest ustalenie
Sądu I Instancji
dotyczącego
tego, że to
właśnie K. Ł.
był tą osobą,
która podpaliła
H. G.. To właśnie
to konkretne
ustalenie jest
przez obrońcę K.
Ł. negowane, co
zostało wyraźnie
podane tak w
treści zarzutu
jak i jego
uzasadnieniu. W
tej sytuacji Sąd
II Instancji
odniesie się
wyłącznie do
określonego
przez
odwołującego się
obrońcę K. Ł.

zakresu
zaskarżenia.

W ocenie Sądu
Apelacyjnego
przedstawiając
stanowisko, co
do niezasadności
omawianego
zarzutu
koniecznym jest
odniesienie się
do tej części jego
uzasadnienia, z
której wynika, iż
za stanowiskiem
apelanta
przemawia treść
wyjaśnień
oskarżonego K.
Ł.. Wbrew temu,
co w
rozpoznawanej
apelacji
podniesiono
(k-1.137) K.
Ł. wyjaśniając
nie tylko nie
przyznał swego
udziału „w
najpoważniejszej
części
inkryminowanego
zdarzenia” lecz
także zaprzeczył
jakiegokolwiek
swojemu
udziałowi w
nim podając, że
jego udział w
tym zdarzeniu
polegał
wyłącznie na
obecności w
mieszkaniu, a
wszelkie
przestępne
działania miał
wykonywać T. S.
łącznie z tym,

że to właśnie
współoskarżony
miał być
inicjatorem
udania się do
mieszkania, w
którym
następnie doszło
do
pokrzywdzenia
H. G. (k-83-84,
k-282-283,
k-699). Taka
treść wyjaśnień
K. Ł. nie
mogła stać się
pełną podstawą
czynionych w
sprawie ustaleń
faktycznych i w
tym zakresie w
całości należało
zaaprobować
przyjętą przez
Sąd I Instancji
ocenę wyjaśnień
tego
oskarżonego,
która to ocena
jest, zdaniem
Sądu
odwoławczego,
prawidłowa,
powzięta została
w zgodzie z
właściwymi
przepisami
procesowymi, a
w tym z
art.7 k.p.k. Sąd
Okręgowy
oceniając
wyjaśnienia K. Ł.
jako częściowo
wiarygodne
wskazał tą część
i podał dlaczego
pozostałej wiary

odmawia
(k-1.068-1.069).

Przedstawiając
motywy uznania
omawianego
zarzutu za
niezasadny
koniecznym
wydaje się być
odniesienie się
do treści jego
uzasadnienia
ponieważ
sporządzone ono
zostało w takim
sposobie, że
koniecznym,
mimo tego, że
Sąd odwoławczy
do takiego
postąpienia
zobligowany nie
jest (art.427§2
k.p.k.), stało
się dokonanie
interpretacji
stanowiska
apelanta tak,
by wiadomym
było jaki w
rzeczywistości
argument został
podniesiony,
który to
argument ma
przemawiać za
nieprawidłowością
dokonanych
przez Sąd
orzekający
ustaleń
faktycznych. W
ocenie Sądu II
Instancji
pomijając
sprawozdawczą
część
uzasadnienia
omawianego

zarzutu, w której przedstawiono to, co wynika z uzasadnienia kwestionowanego orzeczenia (przykładowo: różnice występujące między określonymi dowodami, różnice w zeznaniach świadków składanych w postępowaniu przygotowawczym, ocena dowodów) wskazać należy, iż istnieją pełne podstawy do uznania, iż zdaniem odwołującego się obrońcy K. Ł. z racji tego, co Sąd I Instancji w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia podał, w sprawie istnieją wątpliwości, które winny prowadzić do ustalenia stanu faktycznego zgodnego z treścią postawionego zarzutu. Innymi słowy zdaniem apelanta w sprawie doszło do naruszenia art.5§2 k.p.k. Taka ocena stanowiska odwołującego się

obrońcy K. Ł.
jest, w ocenie
Sądu
odwoławczego,
prawidłowa
ponieważ
wynika, choć nie
wprost, z treści
uzasadnienia, w
którym podano
przecież, że
„Charakter
zgromadzonego
w toku
przedmiotowego
postępowania
materiału
dowodowego
czyni bowiem
rozstrzygnięcie
sądu I instancji
w wysokim
stopniu
ryzykowanym i
wątpliwym
(...)” (k-1.139).
Zajęcie innego
stanowiska, co
do intencji
odwołującego się
obrońcy K. Ł.
prowadzić
musiałoby do
stwierdzenia, że
w swej istocie
apelant w swej
apelacji nie
przedstawił
żadnego
argumentu
wykazującego
niewłaściwość
poczynionych w
sprawie
niniejszej
ustaleń
faktycznych
ponieważ, jak to
już wskazano,
zasadnicza część

uzasadnienia
omawianego
zarzutu jest
sprawozdaniem
z tego, co zawarł
Sąd Okręgowy
w pisemnych
motywach
wyroku z dnia 12
lipca 2021 roku.

Zważając na
powyższe, w
pierwszej
kolejności
przypomnieć
należy, iż w
sytuacji gdy
istotne dla
sprawy ustalenia
faktyczne mogą
być poczynione
w sposób pewny,
to jest bez
wypełniania
rozumowania
niekorzystnymi
dla oskarżonego
domnieniami,
a zależne jest
ono od dania
wiary lub
odmówienia
wiary tej czy
innej grupie
dowodów to Sąd
nie może uchylić
się od oceny
przeprowadzonych
dowodów,
odwołując się
do zasady in
dubio pro reo.
Odwołanie się do
§2 art.5 k.p.k.
nie może zatem
stanowić wyrazu
bezzradności
decyzyjnej sądu
w sytuacji, w

której winien
on zdecydować
się na danie
wiary temu lub
innemu
dowodowi, przy
jednoczesnym
odmówieniu
wiary innemu
dowodowi, jeśli
tylko obdarzenie
zaufaniem
jednego z
dowodów
prowadzi do
stanowczych
wniosków, co
do czynionych
ustaleń
istotnych z
punktu widzenia
przedmiotu
postępowania.
Zauważyć nadto
należy, iż
złamanie
dyrektywy
zawartej w
art.5§2 k.p.k.
nie występuje w
sytuacji, w której
sąd dokonując
oceny dwóch
przeciwstawnych
wersji
dowodowych,
wybiera jedną z
nich, należycie,
stosownie do
wymogów art.7
k.p.k. i art.410
k.p.k., ten to
wybór
uzasadniając. O
naruszeniu
powołanego
przepisu można
by mówić
dopiero wtedy,
gdyby sąd

orzekający
powziął
wątpliwości, co
do treści ustaleń
faktycznych i
mimo braku
możliwości
dowodowych
prowadzących
do ich usunięcia
rozstrzygnął je
na niekorzyść
oskarżonego,
bądź wówczas,
gdyby takie
wątpliwości
powinien był
powziąć.
Mówiąc inaczej
Sąd jest
zobowiązany
stosować
dyrektywę
wynikającą z
art.5§2 k.p.k.
gdy na
podstawie
przeprowadzonych
dowodów
ocenionych
zgodnie z art.7
k.p.k. równie
możliwe są
więcej niż jedno,
równie
wiarygodne,
ustalenia
faktyczne.
Przepis ten, co
należy
podkreślić, nie
jest podstawą
oceny dowodów
i jego
zastosowanie
zyskuje na
aktualności
dopiero po
dokonanej
ocenie dowodów

zebranych w sprawie.

Poczynienie powyższych uwag było konieczne z uwagi na treść podniesionego w apelacji obrońcy oskarżonego zarzutu. Nie mógł on zyskać akceptacji Sądu odwoławczego.

Pisemne motywy zaskarżonego orzeczenia jednoznacznie przekonują, iż w sprawie, w kwestionowanym zakresie, nie występują podstawy do stosowania art.5§2 k.p.k. Sąd Okręgowy dokonał jednoznacznej oceny dowodów i w tej sytuacji nie można twierdzić, iż w sprawie występują jakiegokolwiek wątpliwości wymagające stosowania art.5§2 k.p.k. bowiem dzięki poczynionej przez Sąd orzekający ocenie w sprawie nie występują więcej niż jedna

wersje
wydarzeń.

W powyższym zakresie można dodać, iż zasada swobodnej oceny dowodów oznacza wolność wewnętrznego przekonania sądu jako organu procesowego w kwestii oceny dowodów i wyciągania z nich racjonalnych wniosków, a tym samym wolność od schematycznych skrepowań w tym zakresie. Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego, gdy jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy, stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności

przemawiających
zarówno na
korzyść, jak i
na niekorzyść
oskarżonego
oraz, gdy jest
wyczerpująco i
logicznie, z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego
uargumentowane
w uzasadnieniu
orzeczenia. Przy
uwzględnieniu
powyższego
zgodzić należy
się ze
stanowiskiem
Sądu
Najwyższego
stwierdzającego,
iż ustalenia
faktyczne nie
wykraczają poza
ramy swobodnej
oceny dowodów,
gdy poczynione
zostały na
podstawie
wszechstronnej
analizy
przeprowadzonych
dowodów,
których ocena
nie wykazuje
błędów natury
faktycznej czy
logicznej,
zgodna jest ze
wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego oraz
prowadzi do
sędziowskiego
przekonania,
odzwierciedleniem
którego powinno

być
uzasadnienie
orzeczenia. Poza
powyższym
zwrócić trzeba
uwagę także na
to, że, jak się
wydaje, obrońca
oskarżonego
stawiając zarzut
naruszenia przez
Sąd orzekający
treści art.5§2
k.p.k. (o ile
intencje
odwołującego się
zostały
poprawnie
odczytane) w
swej istocie miał
na uwadze, o
czym przekonuje
treść
uzasadnienia
apelacji, nie tą
normę prawa
procesowego
lecz to, że
dokonano
niewłaściwej
oceny dowodów
i w konsekwencji
to, że dokonano
nieprawidłowych
ustaleń
faktycznych, co
do tego, że to
K. Ł. był osobą,
która podpałiła
H. G.. Gdyby
bowiem rzecz
miała
przedstawić się
inaczej to
przecież apelant,
jako
profesjonalny
podmiot,
wskazałby,
przynajmniej

przykładowo, wątpliwości rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonego, które to wątpliwości podstawę swą miały w dwóch przeciwstawnych dowodach ocenionych jako wiarygodne, co prowadzić musiało do istnienia dwóch równoprawnych wersji. Tak się jednak nie stało.

Przy uwzględnieniu powyższego jak również mając na uwadze stanowisko obrońcy K. Ł. wyrażone w uzasadnieniu rozpoznawanej apelacji wydaje się być zasadnym wskazanie, że Sąd Okręgowy w przedmiotowej sprawie, przeprowadził postępowanie dowodowe, a każdy z istotnych dowodów poddał następnie ocenie i na tej podstawie wyprowadził słuszne wnioski, co do czynionych następnie

ustaleń faktycznych. Jak wynika to z pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia przedmiotem rozważań Sądu orzekającego były nie tylko okoliczności niekorzystne dla oskarżonego ale również wszelkie dowody tym okolicznościom przeciwstawiające się. Dowody zebrane w sprawie ocenione zostały zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. W takiej sytuacji stanowisko Sądu I Instancji korzysta z ochrony przewidzianej w art.7 k.p.k. i zasługuje na aprobatę Sądu odwoławczego. Wskazać nadto należy, iż Sąd Okręgowy po prawidłowym, zdaniem Sądu odwoławczego, przeprowadzeniu przewodu sądowego poddał materiał

dowodowy
analizie, a tok
swego
rozumowania
przedstawił w
przekonującym
uzasadnieniu.
Na podstawie
przeprowadzonych
dowodów Sąd I
Instancji
poczynił
prawidłowe
ustalenia
faktyczne w
zakresie
istotnym z
punktu widzenia
omawianego
zakresu
zaskarżenia.
Instancyjna
kontrola
skarżonego
orzeczenia
pozwala
stwierdzić, iż
ocena materiału
dowodowego
dokonana
została z
uwzględnieniem
reguł
sformułowanych
w art.4, 5 i 7
k.p.k. i zgodna
jest z zasadami
prawidłowego
rozumowania
oraz
wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego oraz
nie zawiera
błędów
faktycznych lub
logicznych.
Odnosząc się do
apelacji obrońcy

oskarżonego zauważyć należy, iż, w ocenie Sądu odwoławczego, nie przytoczyła ona takich okoliczności, które mogłyby podważyć dokonaną przez Sąd orzekający ocenę dowodów oraz dokonane na tej podstawie ustalenia faktyczne. W tym zakresie zważono, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia może być tylko wtedy skuteczny, gdyby zasadność ocen i wniosków dokonanych przez Sąd I Instancji nie odpowiadałaby przesłankom logicznego rozumowania bądź wskazaniom doświadczenia życiowego, a tego skarżący w swym środku odwoławczym nie wykazał. Wyrażone w rozpoznawanym środku odwoławczym stanowisko apelanta sprowadza się,

w ocenie Sądu II Instancji, do polemiki z ocenami Sądu orzekającego i nie wskazuje jakich to konkretnych uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd I Instancji. Samo przeciwstawienie się przyjętym ocenom i wyrażenie odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez Sąd Okręgowy błędu w ustaleniu tego, że to właśnie K. Ł. podpalił H. G.. Z treści omawianego zarzutu, a przede wszystkim z treści jego uzasadnienia wynika, iż kwestionowana jest prawidłowość dania wiary określonej grupie dowodów we wskazanym zakresie i odmówienie tego przymiotu innym. Taki stan rzeczy nie

wykazuje, by w przedmiotowej sprawie rzeczywiście doszło do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, gdyż sama odmienność przekonania odwołującego się o wiarygodności lub jej braku określonego dowodu nie uzasadnia obrazy art.7 k.p.k. W ocenie Sądu odwoławczego instancyjna kontrola skarżonego orzeczenia pozwala stwierdzić, iż ocena materiału dowodowego dokonana została z uwzględnieniem reguł sformułowanych w art.7 k.p.k. i zgodna jest z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych. Tym samym nie

można było
uznać, iż rację
ma apelujący
wskazując, iż
ocena materiału
dowodowego
dokonana przez
Sąd Okręgowy
nie była
prawidłowa.

Obrońca
oskarżonego
podnosząc
określony w
apelacji zarzut
wskazał, że Sąd I
Instancji błędnie
przyjął, że
zebrane, a
wskazane przez
Sąd Okręgowy
dowody mają
takie znaczenie,
które umożliwia
dokonanie
niewątpliwych
ustaleń
faktycznych z
racji ich treści i
występujących w
nich
sprzeczności. W
ocenie Sądu II
Instancji
powyższego
stanowiska
apelanta
uwzględnić nie
można było
bowiem wbrew
wywodom
apelacji zebrany
w sprawie
materiał
dowodowy
upoważniał Sąd
Okręgowy do
poczynienia
kwestionowanego

ustalenia
faktycznego. W
tym zakresie
zwrócić trzeba
uwagę na to, że
Sąd Okręgowy w
swym
uzasadnieniu
wyraźnie
wskazał jakie
dowody stały
się podstawą
kwestionowanego
ustalenia
(k-1.062-1.063)
oraz przedstawił
ich ocenę
(k-1.071-1.076).
Sąd odwoławczy
w pełni
akceptuje
dokonaną przez
Sąd I Instancji
ocenę dowodów
i w tej sytuacji
zbędnym jest
przedstawianie
dodatkowej
ponieważ byłoby
to powielaniem
raz już
przytoczonej
argumentacji.

Oceniając
stanowisko
odwołującego się
nie można było
nie zauważyć,
że na jego
potwierdzenie
nie zostały
przedstawione
do oceny w
istocie rzeczy
żadne dowody,
dowody
pochodzące tak
ze źródeł
osobowych jak i

inne. Negowanie
poczynionego w
sprawie
ustalenia
faktycznego
podstawę swą
miało wyłącznie
w
dyskredytowaniu
dokonanej przez
Sąd Okręgowy
oceny dowodów.
Zdaniem Sądu
odwoławczego,
zważając na
treść dowodów
przeprowadzonych
w sprawie
niniejszej, to jest
przede
wszystkim
dowodów
pochodzących ze
źródeł
osobowych jak
i innych, oraz
przyjętą ich
ocenę
uprawnionym
jest
stwierdzenie, że
stanowisko
apelanta w
żadnym zakresie
nie zostało
potwierdzone.
W ocenie Sądu
odwoławczego
nie jest
koniecznym
ponowne
przytaczanie
argumentacji
jaka
przedstawiona
została w
uzasadnieniu
orzeczenia w
tej jej części,
która dotyczy

oceny dowodów
przyjętych za
podstawę
dokonanego
ustalenia
faktycznego.
Zauważyć
jedynie można,
że wskazane
przez Sąd
orzekający
dowody
wzajemnie się
uzupełniają, a
tak stwierdzając
Sąd II Instancji
ma na uwadze
zeznania
świadków i
wyjaśnienia
współoskarżonego
w takim zakresie
w jakim dowody
te ocenione
zostały jako
wiarygodne.

Reasumując
stanowisko Sądu
odwoławczego
zauważyć należy,
iż w ocenianym
środku
odwoławczym
nie przytoczono
takich
okoliczności,
które mogłyby
podważyć
prawidłowe
wnioski Sądu
orzekającego, co
do oceny
zebranego w
sprawie
materiału
dowodowego. W
tym zakresie
zważono, iż
zarzut błędu

w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku może być tylko wtedy skuteczny gdyby zasadność ocen i wniosków dokonanych przez Sąd Okręgowy nie odpowiadałaby przesłankom logicznego rozumowania bądź wskazaniom doświadczenia życiowego, a tego skarżący w swym środku odwoławczym nie wykazał. Treść ocenianej apelacji sprowadza się do polemiki z ocenami Sądu orzekającego i nie wskazuje jakich to konkretnych uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd I Instancji. Samo przeciwstawienie się przyjętym ocenom i wyrażenie odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku

o popełnieniu
przez Sąd
Okręgowy błędu
w zakresie
wskazanym
przez
odwołującego się
obrońcę K. Ł..

Stanowisko

Sądu

Apelacyjnego nie
byłoby pełne
gdyby nie
wskazać, że brak
jest podstaw
do rozważania
przyjęcia
wnioskowanej
przez apelanta
kwalifikacji
prawnej
działania K. Ł.
na podstawie
art.158§2 k.k.

Rozważania

takie tylko
wówczas byłyby
konieczne gdyby
w sprawie
rzeczywiście
istniała
konieczność
zmiany
dokonanych w
sprawie
przedmiotowej
ustaleń
faktycznych w
kierunku
pożądanym
przez apelanta.
Skoro, z
przyczyn
podanych
uprzednio, brak
jest podstaw
do zanegowania
faktów
ustalonych przez

<p>Sąd I Instancji to tym samym nieuprawnione jest przedstawianie hipotetycznych rozważań dotyczących kwalifikacji prawnej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu dokonania przez K. Ł. podpalenia pokrzywdzonego i przypisanie oskarżonemu wzięcie udziału w pobiciu H. G. następstwem czego był ciężki uszczerbek na zdrowiu i zakwalifikowanie tego zachowania jako wyczerpującego znamiona art.158§2 k.k.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek określony w apelacji obrońcy K. Ł. jest</p>		

<p>nieuprawniony z tej racji, iż z podstaw określonych powyżej zarzut wniosku tego będący podstawą oceniony został jako niezasadny, a tylko przeciwna ocena tego zarzutu mogłaby, ewentualnie, prowadzić do innego rozstrzygnięcia.</p>			
Lp.	Zarzut		
2	<p>Sprzeczna z logicznym rozumowaniem i doświadczeniem życiowym ocena części wyjaśnień T. S. skutkująca błędem w ustaleniach faktycznych istotnych dla ustalenia zamiaru oskarżonego (pkt 1 apelacji obrońcy T. S.).</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Odwołujący się obrońca</p>			

oskarżonego T. S. w omawianym zarzucie zakwestionował przyjętą przez Sąd I Instancji ocenę wyjaśnień tego oskarżonego skutkującą błędem w ustaleniach faktycznych polegającym na uznaniu, że T. S. „swoim zamiarem obejmował spowodowanie u pokrzywdzonego ciężkich oparzeń”. Z treści zarzutu wynika, że podstawą jego były wyjaśnienia T. S. (k-1.156). W tym zakresie zauważyć należy, iż apelant choć w treści zarzutu podał, że podstawą jego są wyjaśnienia oskarżonego to jednak w istocie rzeczy podstawa ta jest szersza, co wynika z uzasadnienia apelacji (k-1.158). Nie ograniczając się zatem wyłącznie do treści zarzutu Sąd odwoławczy odniesie się do całości stanowiska obrońcy T. S..

Wpierw jednak koniecznym wydaje się wskazanie, co w rzeczywistości jest przez apelanta kwestionowane. W ocenie Sądu Apelacyjnego istnieją pełne podstawy do stwierdzenia, iż w rzeczywistości obrońca T. S. nie kwestionuje wskazanych przez siebie ustaleń faktycznych lecz prawną ich ocenę wyrażającą się w błędnej ocenie zamiaru tego oskarżonego. Przyjęcie powyższego jest uprawnione albowiem porównanie uzasadnienia omawianego zarzutu z faktami ustalonymi przez Sąd Okręgowy w części obejmującej działania T. S. jakie miały miejsce w dniu 21 marca 2020 roku do momentu wejścia wspólnie z K. Ł. do mieszkania, w którym

przebywał H.
G. prowadzi do wniosku, że są one tożsame (k-1.062, k-1.158). Kolejne działania wykonane przez K. Ł. i T. S. ustalone przez Sąd orzekający oraz wynikające z uzasadnienia omawianego zarzutu nie charakteryzują się już taką zgodnością jednakże występujące różnice dotyczą przymiotnikowych określeń sposobu działania (zabrał-wyrwał). Są to okoliczności, co oczywiste, istotne, jednakże w realiach przedmiotowej sprawy, przy uwzględnieniu ustalonego sposobu działania oskarżonych (k-1.061-1.063) nie dają one, z jednej strony, podstaw do przyjęcia, że intencją apelanta było kwestionowanie stanu faktycznego, a, z drugiej strony, uprawniały Sąd

II Instancji do uznania, że w rzeczywistości obrońca T. S. kwestionuje dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę ustalonych faktów mających znaczenie dla stwierdzenia zamiaru z jakim działał T. S..

Odnosząc się do istoty omawianego zarzutu wskazać należy, iż Sąd Okręgowy motywując przyjętą kwalifikację prawną ustalonego zachowania oskarżonego uczynił to wnikliwie i prawidłowo. Brak jest potrzeby uzupełniania tego stanowiska (k-1.082-1.084) i Sąd odwoławczy czyni je własnym. W kontekście wskazanej istoty odpowiedzialności oskarżonego podać można to, że przyjęto w sprawie, że przypisany oskarżonemu czyn popełniony

został przez
niego umyślnie
z zamiarem
ewentualnym.

Zamiar
ewentualny
polega na tym, że
sprawca nie chce
zachować się w
sposób opisany
znamionami
określonego
czynu ale
przewidując
możliwość
takiego skutku
swego
zachowania na
to się godzi.

Uwzględniając
powyższe w
odniesieniu do
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego i
ustalonego na tej
podstawie stanu
faktycznego
zasadnym było
uznanie, że
oskarżony
umyślnie
popelniając
przypisany mu
czyn działał
z ewentualnym
zamiarem. Za
przyjęciem
powyższego
stanowiska
przemawiają
ustalone w
sprawie i
ocenione przez
Sąd I Instancji
fakty
niewątpliwie
wykazujące
zasadność

prezentowanej
oceny.
Bezspornym
jest, że T. S.
z racji swych
warunków i
właściwości
osobistych
dysponował
możliwościami
oceny czy
działania jego i
współoskarżonego
ustalone przez
Sąd orzekający
są działaniami
mogącymi
doprowadzić do
powstania
ciężkich obrażeń
ciała (w tym
zakresie
pominąć
należało stan
nietrzeźwości T.
S. – art.31§3
k.k.). W tej
sytuacji
zasadnym stało
się uznanie,
że oskarżony,
w znaczeniu
art.9§1 k.k.,
przewidywał, iż
działania jego i
współoskarżonego
doprowadzić
mogą do
powstania
ciężkich obrażeń
ciała. W tym
zakresie
przypomnieć
należy, co Sąd
odwoławczy
uwzględnił, iż
zgodnie z §1
art.9 k.k. czyn
zabroniony
popelniony jest

umyślnie, jeżeli sprawca ma zamiar jego popełnienia, to jest chce go popełnić (zamiar bezpośredni) albo przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godzi (zamiar ewentualny).

Zamiar to proces zachodzący w psychice sprawcy, wyrażający się w świadomej woli zrealizowania przedmiotowych znamion czynu zabronionego, przy czym zamiar zarówno bezpośredni jak i ewentualny oznacza zjawisko obiektywnej rzeczywistości, realny przebieg procesów psychicznych, nie jest zaś on pojęciem z dziedziny ocen czy też z dziedziny wartości. Dodać do tego można, iż istotą zamiaru ewentualnego jest to, że sprawca przewidując możliwość popełnienia czynu zabronionego

godzi się na to. Przyjęcie takiej postaci zamiaru musi opierać się na pewnym ustaleniu, że określony skutek był rzeczywiście wyobrażony przez sprawcę, a także, iż był przez niego akceptowany. O zamiarze ewentualnym można mówić wtedy, gdy sprawca wprawdzie nie chce aby nastąpił określony w ustawie skutek jego działania, ale zarazem nie chce też żeby nie nastąpił, a tym samym gdy wykazuje całkowitą obojętność wobec uświadomionej sobie możliwości nastąpienia owego skutku.

Zważając na powyższe, w zakresie omawianego zarzutu, ocenić należało czy ustalone zachowanie T. S. było tego rodzaju, że można mu przypisać winę umyślną przy stwierdzeniu, że

działał on z zamiarem ewentualnym.

W ocenie Sądu odwoławczego warunki i właściwości osobiste oskarżonego (elementy podmiotowe) w połączeniu z ustalonym jego zachowaniem (elementy przedmiotowe) nie pozostawiają wątpliwości, co do tego, że działał on umyślnie z zamiarem ewentualnym.

Brak jest podstaw by twierdzić, że intencjonalne oblanie pokrzywdzonego łatwopalną cieczą miało inne znaczenie niż to jakie nadał mu Sąd Okręgowy.

Stanowisko to wzmocnione jest poprzez reakcję innych osób na takie działanie. Zauważyć przy tym należy, że wskazane zachowanie, w okolicznościach przedmiotowej sprawy, nie było przecież przypadkowe i

więzało się z uświadomionym działaniem. Bez tego uświadomienia zachowanie oskarżonego w czasie całego przestępnego działania byłoby przecież inne. Pamiętać przy tym należy, że o elementach podmiotowych określonego czynu wnioskować można nie tylko na podstawie tego, co określona osoba wypowiedziała lecz także na podstawie elementów przedmiotowych. Te w sprawie niniejszej są tego rodzaju, że nie pozostawiają wątpliwości o słuszności stanowiska Sądu Okręgowego przyjmującego, że T. S. działał umyślnie z zamiarem ewentualnym. Pamiętać przy tym należy, że obrońca oskarżonego w swej istocie nie przytoczył argumentów, które wykazywałyby niesłuszność

przyjętego przez Sąd I Instancji stanowiska. (...) się na jego negacji motywowanej wyselekcjonowanymi fragmentami dowodów, a to jest przecież niewystarczające do uznania zasadności omawianego zarzutu.

Zważając na argumentację obrońcy T. S. podaną w uzasadnieniu ocenianego zarzutu koniecznym wydaje się również wskazanie, w zakresie istotnego dla tego oskarżonego ustalenia faktycznego, któremu apelant nadał niewłaściwe znaczenie, iż nie jest wątpliwym, iż w trakcie popełniania czynu na szkodę H. G. to K. Ł. podpalił pokrzywdzonego. Powyższe, tak jak przyjął to Sąd orzekający z czym należało zgodzić się, jest bez znaczenia

dla zakresu odpowiedzialności. T. S. tak w zakresie przypisania mu sprawstwa jak i w zakresie ustalenia jego zamiaru. Istotą bowiem współsprawstwa jest to, że każdy ze współsprawców obejmuje swym zamiarem cały zespół znamion przedmiotowych oraz znamion przestępczego przedsięwzięcia współdziałając w jego popełnieniu przy czym wystarczające jest tu porozumienie przynajmniej w formie świadomego współdziałania. Współsprawstwo przy tym nie ogranicza się jedynie do biernej obecności w miejscu przestępstwa, a polega na wykonaniu wspólnie z inną osobą tego przestępstwa. Ponadto dla współsprawstwa nie ma istotnego znaczenia, który z oskarżonych wykonywał

poszczególne czynności.
Każdy z uczestników zdarzenia odpowiada także za działania współsprawcy, które obejmował swym zamiarem, w ramach ustalonego planu bądź porozumienia konkludentnego w trakcie przestępstwa i akceptował je uznając za wspólne. Przy uwzględnieniu powyższego nie może budzić wątpliwości, że zasadnie przypisano T. S. współsprawstwo w popełnieniu czynu na szkodę H. G.. Oskarżony ten, jak wynika to z ustalonego stanu faktycznego i jego prawnej oceny, akceptował działania K. Ł.. W tej sytuacji niezasadnym jest omawiany zarzut. Apelant tak w nim jak i w jego uzasadnieniu kwestionuje istnienie między T. S., a K. Ł. porozumienia, co do

popelnienia
czynu im
przypisanego. W
tym zakresie
zauważyć należy,
iż
niekwestionowane
jest to, że na
pewnym etapie
zdarzenia z dnia
21 marca 2020
roku jedno z
istotnych
działań
składających się
na przestępne
zachowanie
zrealizował
współoskarżony.
Nie zmienia to
jednak zakresu
odpowiedzialności
T. S. ponieważ
porozumienie
się sprawców
nastąpić może
w dowolnej
formie, może
być milczące
i nastąpić już
podczas
dokonywania
czynu
zabronionego,
porozumienie to
nie musi polegać
na wyraźnym
uzgodnieniu
sposobu
dokonywania
czynu
zabronionego
lub podziału ról,
a
wystarczającym
jest, gdy sprawcy
swoim
postępowaniem
wzajemnie sobie
umożliwiają

dokonywanie
czynu
zabronionego.

W ocenie Sądu
Apelacyjnego
ostatecznym
potwierdzeniem
zasadności tego,
co podano
powyżej jest to,
co wynika z
dowodów
zebranych w
sprawie
przedmiotowej,
a znajdujących
się w załączniku
do akt głównych
zawierających
dokumentację
medyczną H. G.
(przywoływane
będą karty
dokumentów
znajdujących się
w tym
załączniku). W
karcie wstępnej
oceny i
segregacji
medycznej
odnotowano, iż
pokrzywdzony
„twierdzi, że
podczas libacji
alkoholowej
został obłany
denaturatem i
podpalony przez
2
mężczyzn(k-11v).
Jest to istotna
informacja
albowiem
uzyskana została
w dniu
zdarzenia.
Wynika z niej,
że sprawców

podpalenia w ocenie pokrzywdzonego było dwóch. Gdyby rzecz miała przedstawiać się inaczej, to jest gdyby w ocenie H. G. sprawcą jego podpalenia była jedna osoba to o tym by powiedział, tak jak powiedział o dwóch.

Oczywistym jest, że ta wypowiedź pokrzywdzonego może być dyskredytowana z racji stanu jego nietrzeźwości, co także zostało odnotowane (k-13, 14) jednakże odnotowano również, iż w tym dniu (21 marzec 2020 roku) stan psychiczny H. G. był tego rodzaju, że pozwolił badającemu go lekarzowi stwierdzić „Pacjent przytomny, w kontakcie logicznym, zorientowany auto-i allopsychicznie. Nie zdradza omamów i nie wypowiada urojeń” (k-14). Gdy uwzględni

się powyższe
to w pełni
uprawnione
staje się
stwierdzenie, że
ta informacja,
informacja
udzielona przez
pokrzywdzonego,
w istotny sposób
wspiera
ustalenia i oceny
przyjęte przez
Sąd Okręgowy,
które
kwestionowane
były przez
obrońcę T. S.
czyniąc
omawiany
zarzut
niezasadnym.

W ocenie Sądu
odwoławczego,
zważając na
powyższe,
pozbawione
podstaw jest
wypowiadanie
się do tej części
stanowiska
obrońcy T. S.,
która dotyczy
treści art.20
k.k. (k-1.160)
albowiem w
sprawie
przedmiotowej
nie występują
faktyczne
podstawy do
różnicowania,
pod względem
prawnym,
odpowiedzialności
oskarżonych.

Wniosek

<p>Przyjęcie, iż zachowanie T. S. wypełniało znamiona czynu określonego w art.283 k.k. w związku z art.13§1 k.k. w związku z art.18§1 k.k. w związku z art.162§1 k.k.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek obrońcy T. S. jest niezasadny albowiem dokonana przez Sąd I Instancji ocena części wyjaśnień tego oskarżonego nie była dotknięta wskazanymi w omawianym zarzucie błędami, a wyłącznie w sytuacji uznania zasadności zarzutu istniałyby podstawy do rozważań dotyczących ewentualnie innej niż przyjęto kwestionowanym orzeczeniem</p>		

kwalifikacji prawnej czynu T. S..			
Lp.	Zarzut		
3	Sprzeczna z logicznym rozumowaniem i doświadczeniem życiowym ocena zeznań W. G. (1), P. G., M. Z. i B. M. (pkt 2 i 3 apelacji obrońcy T. S.).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Odniesienie się do wyżej określonych zarzutów poprzedzone być musi stwierdzeniem, iż, w ocenie Sądu odwoławczego, słusznym jest łączne do zarzutów tych odniesienie się bowiem, choć wprost to wyrażone nie zostało, istnieją pełne podstawy do uznania, iż apelant formułując te zarzuty za ich podstawę przyjął			

ocenę, iż Sąd I Instancji dopuścił się obrazy przepisu postępowania, to jest art.7 k.p.k., w trakcie oceny zeznań świadków wskazanych w tych zarzutach. Poczyniona w toku odwoławczego rozpoznania sprawy ocena stanowiska obrońcy T. S. pozwoliła na przyjęcie oceny, iż omawiane zarzuty zasadne nie są.

Odnosząc się wpierw do zarzutu naruszenia przez Sąd Okręgowy art.7 k.p.k. przy ocenie zeznań P. G., M. Z. i B. M., która to niewłaściwa ocena doprowadzić miała do wadliwego ustalenia faktycznego polegającego na stwierdzeniu tego, że T. S. uderzył (pobił) H. G. to zauważyć należy, iż jedynym argumentem mającym wykazywać

wadliwość oceny zeznań tych świadków było to, że zeznania te nie zostały potwierdzone przez innych świadków (k-1.161).

Wskazana przez odwołującego się obrońcę T. S. argumentacja nie mogła odnieść zamierzonych skutków.

Pomijając to, że potwierdzenie określonych zeznań przez inne, na co wskazuje doświadczenie życiowe, nie jest bezwzględnie wymagane dla możliwości przyznania im waloru wiarygodności to nie można zapominać o tym, że P. G., M. Z. i B. M. złożyli w przedmiotowej sprawie zeznania o podanej treści i skoro zeznania te, z przyczyn wskazanych przez Sąd I Instancji (k-1.069-1.071, 1.073-1.075 1.076-1.077), ocenione zostały jako

wiarygodne, to nie można twierdzić, a jeśli się to czyni to jest to bezpodstawne, że to co zeznali ci świadkowie nie jest wiarygodne, gdyż zeznań ich nie potwierdzili inni świadkowie. Utrudnionym jest odniesienie się do takiej argumentacji bowiem apelant nie wskazał źródła swej wiedzy o tym, że P. G., M. Z. i B. M. złożyli zeznania nie odpowiadające rzeczywistemu przebiegowi wypadków z tej tylko racji, że tego, co zeznali nie potwierdzili inni. Nadto nie został wskazany żaden dowód takie twierdzenie wykazujący. Jeśli świadkowie zeznali podając określone fakty to oznacza to, tak długo jak wiarygodność ich nie zostanie podważona, że fakty takie zostały przez nich zaobserwowane. W przeciwnym razie należałoby

z zasady odrzucać dowody, które nie są potwierdzane innymi dowodami, a tak przecież nie jest. Odrzucenie takiego dowodu, a inaczej rzecz określając, odmówienie mu wiary nastąpić musi w zgodzie z zasadami procesu karnego, a tego skarżący obrońca T. S. nie wykazał. Wydaje się w tym miejscu za zasadne przypomnieć, że istnieją przecież sytuacje, gdy ustalenie stanu faktycznego następuje na podstawie jednego, ocenionego jako wiarygodny, dowodu mimo, że wymowa wszystkich innych była temu dowodowi przeciwna.

W ocenie Sądu odwoławczego już powyższe wykazuje niezasadność omawianego stanowiska obrońcy T. S..
Uzupełnić

należy je jednak poprzez przywołanie faktu, który przez apelanta nie został dostrzeżony. Z dokumentacji medycznej dotyczącej H. G. (karta wstępnej oceny i segregacji medycznej znajdujące się na k-11v załącznika do akt głównych zawierający dokumentację medyczną H. G.) wynika, że stwierdzono u niego „ranę tłuczoną głowy”, który to opis doprecyzowany został poprzez stwierdzenie występowania u pokrzywdzonego rany tłuczonej okolicy ciemieniowej (k-14 załącznika do akt głównych zawierający dokumentację medyczną H. G.). Zważając na powyższe uznać należało, iż nie ma racji apelujący obrońca T. S. stwierdzając, że zeznania P. G., M. Z. i B. M. innymi dowodami nie zostały

potwierdzone.
Oczywistym jest,
że wskazane
informacje z
racji
niemożności ich
doprecyzowania
(brak dalszego
szczegółowego
opisu) nie mogły
być traktowane
jako
bezpośrednio
potwierdzające
wiarygodność
zeznań P. G.,
M. Z. i B.
M. w omawianej
części, stanowić
jednak mogą
pośredni dowód
potwierdzający
prawidłowość
przyjętej przez
Sąd Okręgowy
oceny zeznań
wyżej
wskazanych
świadków.

Reasumując
powyższe
przyjąć należało,
iż oceniana
apelacja nie
przytoczyła
takich
okoliczności,
które mogłyby
podważyć
prawidłowe
wnioski Sądu
orzekającego, co
do oceny zeznań
P. G., M. Z. i
B. M. mającego
związek z
kwestionowanym
ustaleniem
(pobicie

pokrzywdzonego).
Sąd Okręgowy
oceniając tą
część dowodów
pochodzących ze
źródeł
osobowych
uczynił to
wnikliwie,
dostrzegł ich
charakter i
przymioty,
powiązał je z
pozostałym
materiałem
dowodowym, a
stanowisko swe
szczegółowo i
wnikliwie
uzasadnił. To
pozwala Sądowi
odwoławczemu
odwołać się do
tej motywacji
czyniąc ją
własną, co
sprawia, że nie
jest koniecznym
jej powtarzanie.
W ocenie Sądu
II Instancji
podniesiony
przez obrońcę T.
S., a omawiany
obecnie zarzut, a
przede
wszystkim jego
uzasadnienie nie
jest tego rodzaju
i nie ma takiej
wymowy by
mógł podważyć
to, co wynika z
zeznań
wskazanych
świadków. Z
dowodów tych
jednoznacznie
wynika, że w
sprawie

występują pełne podstawy do uznania prawidłowości kwestionowanego ustalenia faktycznego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd I Instancji oceniając zeznania W. G. (1), P. G. i M. Z. w tej ich części, która stała się podstawą ustalenia, że T. S. groził M. Z. także nie dopuścił się obrazy art.7 k.p.k. W tym zakresie, w pierwszej kolejności, zauważyć należy, że przy ocenie określonego dowodu należy uwzględnić to z jakiego źródła dowód ten pochodzi, a jest to szczególnie istotne, gdy dowód pochodzi ze źródeł osobowych albowiem świadkowie, nierzadko, charakteryzują się określonymi przymiotami i na treść zeznań, na co wskazuje doświadczenie życiowe, wpływać mogą różnorakie

czynniki takie jak, przykładowo, zdolność zapamiętywania, odtwarzania. W takiej sytuacji ocenianie dowodu następować musi z należytą rozwagą i po wnikliwej ocenie wszystkich dowodów w ich wzajemnym powiązaniu. Składanie zeznań w określonej treści nie zawsze jest przecież spowodowane wyłącznie właściwościami osoby zeznania składającej, a treść zeznania, mimo właściwości osoby treść tą przekazującej może być przecież relacją ze zdarzeń i faktów, które w rzeczywistości miały miejsce.

Sąd Okręgowy oceniając zeznania W. G. (1), P. G. i M. Z. (k-1.069-1.075), czego dowodzą pisemne motywy zaskarżonego orzeczenia, ocenił je w przyjętym

sposobie
uwzględniając
cechy tych osób
oraz stan w
jakim
znajdowały się w
dniu zdarzenia.
Przeanalizowane
zostały dowody
w ich
wzajemnym
powiązaniu i
dowody te
słusznie stały
się ostatecznie
podstawą do
ustalenia, że T. S.
groził M. Z..

Sąd I Instancji
oceniając
zeznania W. G.
(1), P. G. i M.
Z., które stały
się podstawą
kwestionowanego
ustalenia
faktycznego nie
naruszył zasad
oceny dowodów
określonych w
art.7 k.p.k.
Uwzględnić przy
tym należało,
że odwołujący
się obrońca
oskarżonego
negując przyjętą
przez Sąd
orzekającą ocenę
wskazanych
dowodów nie
wykazał
dlaczego ocena
ta właściwą nie
jest, co w
połączeniu z
brakiem
wskazania
dowodów

stanowisko to
wspierających
sprawia, że
argumentacji tej
uwzględnić nie
można było.
Zwrócić przy
tym należało
uwagę na to, że
negacja
wiarygodności
zeznań W. G.
(1), P. G. i M.
Z. podstawę swą
miała, właściwie
wyłącznie, w
występujących
między nimi
sprzecznościach
i przymiotów
tych osób. To,
zdaniem Sądu
odwoławczego,
nie jest
wystarczające by
móc zasadnie
twierdzić, że Sąd
Okręgowy przy
ocenie zeznań
W. G. (2), P. G.
i M. Z. naruszył
art. 7 k.p.k.
W tym zakresie
pamiętać
przecież należy o
tym, że tak długo
jak w sprawie
nie ujawnią
się okoliczności
świadczące o
niewiarygodności
określonego
dowodu tak
długo
przyjmować
należy, że dowód
ten jest
wiarygodny. Jest
tak, ponieważ
w przeciwnym

wypadku
przystępując do
oceny dowodu
należałoby
przyjmować
założenie, że
jest to dowód
niewiarygodny i
dopiero jego
pozytywna
weryfikacja
dawałaby
podstawy do
uznania go za
wiarygodny. W
ocenie Sądu
odwoławczego
oceniając
określony
dowód
postępować
należy
odwrotnie, to
jest przystępując
do oceny
dowodu, a ma
to szczególne
znaczenie dla
oceny dowodu
pochodzącego ze
źródeł
osobowych,
przyjmować
należy, że fakty
istotne dla
sprawy miały
swoją rzeczywisty
obraz taki, jak
wynika to z
ocenianego
dowodu i
dopiero w
sytuacji, gdy
w ten sposób
oceniane
dowody dają
podstawę do
przyjęcia innej
niż w
podstawowym

założeniu oceny wiarygodności to dowodowi takiemu można odmówić wiary. Pamiętać przy tym należy i o tym, że odmowa dania wiary określonemu dowodowi nie jest równoznaczna z uznaniem, że osoba składająca zeznanie w ten sposób ocenione złożyła je fałszywie.

Przeciwnie rozumowanie prowadziłoby do zupełnie nieracjonalnych wniosków ponieważ każda osoba przesłuchana w sprawie jako świadek, której odmówiono wiary musiałaby zostać postawiona w stan oskarżenia, a tak przecież nie jest.

Przy uwzględnieniu powyższego, w ocenie Sądu II Instancji, przyjąć należało, że w sprawie niniejszej nie ujawniły się żadne okoliczności mogące

<p>podważyć przyjętej przez Sąd Okręgowy oceny zeznań W. G. (1), P. G. i M. Z., a te podane przez apelanta nie mają takich walorów, które by prezentowane stanowisko mogły zmienić. Gdy uwzględni się treść zeznań wskazanych świadków w połączeniu z przyjętą ich oceną to okazuje się, że dokonanie kwestionowanego ustalenia faktycznego było słuszne.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>W zakresie dotyczącym zarzutów określonych w punkcie 2 i 3 apelacji obrońcy T. S. wnioski nie zostały wyraźnie określone jednakże treść tych zarzutów w połączeniu z ich uzasadnieniem daje podstawy do przyjęcia, iż apelant domaga się by dowody pochodzące ze wskazanych w zarzutach osobowych źródeł zostały w</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>części odmiennie ocenione tak by dawały podstawy do przyjęcia, że T. S. nie groził M. Z. oraz, że nie pobił H. G., co skutkowałoby zmianą, korzystniejszą dla oskarżonego, podstaw branych pod uwagę przy ustalaniu sprawstwa i wymiaru kary.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Uznanie omawianych zarzutów za niezasadne i w konsekwencji stwierdzenie, iż tak ocena wskazanych w omawianych zarzutach dowodów jak i ustalony na tej podstawie stan faktyczny są prawidłowe sprawa, że wnioski obrońcy T. S. uwzględnione być nie mogły. Wyłącznie inna</p>	

<p>ocena skuteczności zarzutów określonych w punkcie 2 i 3 apelacji obrońcy T. S. mogłaby doprowadzić do innej niż przyjęto oceny słuszności wniosków wynikających ze stanowiska apelanta.</p>			
Lp.	Zarzut		
4	Wymierzenie K. Ł. i T. S. rażąco surowych kar.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Odnosząc się do zarzutów podniesionych przez obrońców dotyczących wymierzenia K. Ł. i T. S. rażąco surowych kar stwierdzić należało, co następuje (przedstawiona zostanie jedna argumentacja bowiem jednakie			

były argumenty dotyczące nieuwzględnienia podniesionych zarzutów).

W ocenie Sądu odwoławczego wysokość kar wymierzonych oskarżonym ustalono przy uwzględnieniu dyrektyw ich wymiaru określonych w art.53 k.k. Kary te z uwagi na swą wysokość spełniają stawiane przed nimi zadania w zakresie prewencji szczególnej i ogólnej. Tym samym osiągnięte zostają jedne z najistotniejszych elementów kary, a polegających na jej odstrasżającym oddziaływaniu, oddziaływaniu mającym wpływ zarówno na samych oskarżonych jak i na środowisko, w którym żyją i do którego wrócą po odbyciu przez nich kar. W przekonaniu Sądu wysokość orzeczonych wobec

oskarżonych kar
spowoduje, że
zrozumieją oni
naganność
swego
postępowania
oraz spowoduje,
że przyjmą do
siebie, że
zachowania
jakie
doprowadziły do
popelnienia
przypisanego im
czynu zawsze
niosą za sobą
stosowną
represję karną.
Wysokość kar
unaocznia
również
oskarżonym, że
zachowania ich
będące
przedmiotem
rozpoznania w
niniejszej
sprawie nie
są akceptowane
przez
społeczeństwo
ani adekwatne
do stawianych
przez nie
wymagań. W
przekonaniu
Sądu
odwoławczego
kary
wymierzone
oskarżonym
spowodują, że
zmienią oni
swoje
postępowanie
znając ich
konsekwencje i
w przyszłości nie
będą wchodzić
w konflikt z

prawem. Tym samym osiągnięte zostaną wychowawcze i zapobiegawcze cele kary. W ocenie Sądu kary określone wobec oskarżonych, z uwagi na ich wysokość, odpowiadają stopniowi zawinienia każdego z nich. W tym zakresie wzięto pod uwagę sposób działania oskarżonych oraz dobro prawnie chronione, w które godzili.

Zgodnie z art.53§1 k.k. sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę. Tak więc Sądowi I Instancji ustawodawca pozostawił swobodę w kształtowaniu indywidualnego wymiaru kary, co jest jedną z konsekwencji realizowanej jedynie przed sądem zasady bezpośredniości. Sąd odwoławczy jedynie wówczas

ma podstawy
do ingerencji
w tę część
zaskarżonego
wyroku, kiedy
stwierdzi, że
orzeczona kara
jest
niewspółmierna
do wszelkich
występujących w
sprawie
okoliczności
przy czym
niewspółmierność
ta wystąpić musi
w stopniu
rażącym. Do
postawienia
takiego wniosku
w niniejszej
sprawie podstaw
nie ma.
Oskarżonym
wymierzono
kary po dziesięć
lat pozbawienia
wolności.
Wymierzając
takie kary, jak
to wynika z
pisemnych
motywów
wyroku, Sąd
Okręgowy miał
na uwadze tak
okoliczności
łagodzące jak
i obciążające,
a kierując się
dyrektywami jej
wymiaru
zachował
właściwy umiar
tak, że
wymierzone
oskarżonym
kary
pozbawienia
wolności jawią

się jako słuszne i sprawiedliwe. W tej sytuacji nie można było przyjąć, iż wysokość kar wymierzonych oskarżonym rażą swą surowością.

Sąd I Instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w kształtowaniu wymiaru kary rolą zaś Sądu odwoławczego jest kontrola czy granice swobodnego uznania sędziowskiego stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować.

W ramach prowadzonego postępowania odwoławczego ingerencja Sądu odwoławczego w zakresie wysokości kary i sposobu jej ukształtowania możliwa jest tylko wówczas, gdy stwierdzone zostanie, że ma ona charakter rażąco niewspółmierny. Rażąca

niewspółmierność kary zachodzi wtedy, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które mają zasadniczy wpływ na wymiar kary można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I Instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej przy zastosowaniu dyrektyw jej wymiaru. Istotnym jest, że nie chodzi tu o każdą ewentualną różnicę w ocenach, co do wymiaru kary ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę wymierzoną przez Sąd I Instancji można byłoby nazwać karą rażąco niewspółmierną, co oznacza niewspółmierność w stopniu nie dającym się zaakceptować. Kara rażąco niewspółmierna

jest taką karą,
której wysokość
i sposób
ukształtowania
ustalono
wprawdzie w
granicach
ustawowego
zagrożenia to
jednak nie
uwzględniono
we właściwy
sposób dyrektyw
ustalania jej
wysokości.

Odnosząc
powyższe na
grunt niniejszej
sprawy
jednoznacznie
stwierdzić
należy, iż karom
wymierzonym
oskarżonym nie
można przypisać
waloru rażącej
niewspółmierności.

Stanowisko
powyższe
znajduje swe
potwierdzenie w
dowodach
zebranych w
toku
rozpoznania
sprawy i
wnioskach zeń
wynikających.

Sąd I Instancji
dostrzegł i
właściwie ocenił
wszelkie
okoliczności
mające wpływ
na ustalenie
wysokości kar
pozbawienia
wolności. Taki
stan rzeczy

sprawia, że kary wymierzone oskarżonym spełniają stawiane przed nimi cele w zakresie prewencji indywidualnej oraz pomocne będą w procesie ich resocjalizacji. W ocenie Sądu odwoławczego wysokość kar określonych wobec oskarżonych realizują także stawiane przed nimi cele w zakresie kształtowania prawnej świadomości społeczeństwa.

Akceptując wymiar kar pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonym przed Sądem I instancji Sąd odwoławczy uwzględnił wskazane w art.53 k.k. okoliczności mające wpływ na ich wymiar. Zdaniem Sądu II Instancji orzeczone wobec oskarżonych kary ustalone zostały w prawidłowym

wymiarze
ponieważ
popelnione
przez nich
przestępstwo
charakteryzuje
się wysokim
stopniem
społecznej
szkodliwości, co
w połączeniu
z motywacją
oskarżonych,
formą i postacią
ich winy oraz
okolicznościami
należącymi do
strony
podmiotowej
uprawnia
uznanie, iż
wymiar
orzeczonych
wobec
oskarżonych kar
jest prawidłowy.
Mając na
uwadze
powyższe
okoliczności i
biorąc pod
uwagę ogólne
dyrektywy i
zasady wymiaru
kary mające swe
zastosowanie, co
do sprawców
czynów takich
jaki przypisano
oskarżonym, a
także kierując
się zasadą
sprawiedliwości,
prewencji
ogólnej i
szczególnej Sąd
odwoławczy w
konsekwencji
wzięcia pod
rozwagę

wszelkich
okoliczności
sprawy
niniejszej
mających
znaczenie dla
wymiaru kary
uznał, że wymiar
kar pozbawienia
wolności
ustalony został
prawidłowo.
Kary te są
karami dla
oskarżonych w
subiektywnym
odczuciu
surowymi lecz
wymierzenie ich
w
przedmiotowej
sprawie jest
całkowicie
uzasadnione,
biorąc pod
uwagę
konieczność
odpłaty za
popelniony
przez
oskarżonych
czyn, kary te
dają również
oskarżonym
możliwość
odpokutowania,
zrozumienia
swojego
postępowania i
wyciągnięcia
wniosków. W tej
sprawie względ
na społeczne
oddziaływanie
tych kar również
przemawia za
tym, aby
wymierzyć
oskarżonym
kary

pozbawienia
wolności w
przyjętej
wysokości.
Oskarżeni
dopuścili się
popelnienia
przypisanego im
czynu w
obciążających
ich
okolicznościach i
nie jest
koniecznym w
tym miejscu, za
poczynionymi w
sprawie
ustaleniami
faktycznymi,
ponowne ich
przytaczanie. To
w powiązaniu z
potrzebą
zaspokojenia
społecznego
poczucia
sprawiedliwości
przekonuje, że
kary
wymierzone
oskarżonym są
karami
słusznymi.
Zdaniem Sądu
odwoławczego
kary
wymierzone
oskarżonym ze
względu na swą
wysokość
zapewnią
poczucie w
społeczeństwie,
że sprawców
za popelniony
czyn spotkała
odpowiednia
represja, czego
nie wolno

pomijać przy
wymiarze kary.

Przedstawione
stanowisko Sądu
odwoławczego,
co do kar
wymierzonych
oskarżonym nie
byłoby pełne
gdyby, biorąc
pod uwagę w
szczególności
argumenty w
tym zakresie
podniesione
przez obrońcę
T. S., nie
wyeksponować
tego, że Sąd I
Instancji
motywuując
wymiar kar
orzeczonych
wobec K. Ł.
i T. S.,
czego dowodzi
treść pisemnych
motywów
kwestionowanego
orzeczenia
(k-1.085-1.091),
nie pominął
żadnej
okoliczności,
która istotną
była przy
określaniu
wymiaru kary.
Rozważona
została
społeczna
szkodliwość
czynu
przypisanego
oskarżonym, ich
warunki i
właściwości
osobiste,
okoliczności

obciążające i łagodzące. Sąd Okręgowy żadnej z podstaw określania wymiaru kary nie nadał nadmiernego znaczenia jak również żadna z nich nie została niedoceniona.

Stanowisko Sądu orzekającego w pełni wykazuje słuszność orzeczenia wobec K. Ł. i T. S. jednakich kar pozbawienia wolności mimo, że ich warunki osobiste jednakowymi nie są. Sąd Okręgowy dostrzegł występujące między oskarżonymi różnice, nie umknęły one uwadze i zostały omówione. W ocenie Sądu odwoławczego istnienie różnic, przykładowo w rodzaju przestępstw za jakie oskarżeni byli uprzednio karani, w podstawach branych pod rozwagę przy ustalaniu wysokości kary nie jest

<p>równoznaczne z nakazem różnicowania jej wysokości jeśli, a tak jest w przedmiotowej sprawie, uwzględnienie tych różnic prowadzi ostatecznie do równego wymiaru kary.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Złagodzenie wymiaru kar pozbawienia wolności określonych wobec K. Ł. i T. S..</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Uznanie za niezasadne zarzutów dotyczących wymierzenia K. Ł. i T. S. rażąco surowych kar pozbawienia wolności.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE</p>		

**UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Zwiężle o
powodach
uwzględnienia
okoliczności

**5.
ZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji**

0.11.

Przedmiot
utrzymania w
mocy

**0.1 Wyrok
Sądu
Okręgowego
w Gorzowie
Wielkopolskim
II Wydziału
Karnego z
dnia 12 lipca
2021 roku
wydany w
sprawie II K
163/20**

Zwiężle o
powodach
utrzymania w
mocy

Uznanie za niezasadne wszystkich zarzutów określonych apelacjami wywiedzionymi przez obrońców oskarżonych.			
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia			

zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art.634 k.p.k. w związku z art.624§1 k.p.k.	
7. PODPIS		
SSO del. Przemysław Żmuda SSA Stanisław Kucharczyk SSA Maciej Żelazowski		

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca K. Ł..	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo	Wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie

ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wielkopolskim II Wydziału Karnego z dnia 12 lipca 2021 roku wydany w sprawie II K 163/20.		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca T. S..	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo	Wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim II Wydziału Karnego z dnia

ustalenie, którego dotyczy apelacja	12 lipca 2021 roku wydany w sprawie II K 163/20.		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana